କମିଶନର, ଫୁଡ୍ ଆଣ୍ଡ ସିଭିଲ ସପ୍ଲାଇଜ ଲକ୍ଷ୍ନୌ, ୟୁ. ପି.

ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ବନାମ

ପ୍ରକାଶ ଚନ୍ଦ୍ର ସକ୍ସେନା ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

5 ମେ, 1994

[କେ. ରାମସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ଏନ୍. ଭେଙ୍କଟଚଲା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ସେବା ଆଇନ:

U.P. ଅସ୍ଥାୟୀ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ସୁରକ୍ଷା ନିୟମ, 1975 - ଅସ୍ଥାୟୀ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ – ସେବାଚ୍ୟୁତି - କୌଣସି ସର୍ତ୍ତ ବିନା - ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା, ଦଣ୍ଡ ରୂପେ ପରିଗଣିତ ହୁଏନାହିଁ

ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ - ଅନୁଚ୍ଛେଦ 311 (2) - ତଦନ୍ତ ବିନା ଅସ୍ଥାୟୀ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସେବାଚ୍ୟୁତି - ବୈଧ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ 20 ବର୍ଷ ଧରି ଅସ୍ଥାୟୀ ସେବକ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ କୌଣସି ତଦନ୍ତ ନକରି ଏକ ଅଣ-ବକ୍ତବ୍ୟ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ ସହ ବରଖାସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ।

ସେବା ନ୍ୟାୟାଧିକରଣରେ ଆପତ୍ତି କରିବାରୁ, ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ତଦନ୍ତ ବିନା ଚାକିରିରୁ ବହିଷ୍କାର ଆଦେଶ ଦଣ୍ଡ ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଏହା ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 311 (2) କୁ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରିଥିଲା ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନରେ, *ସମଶେର ସିଂହ,* **[1974] 2 SCC 831 ମାମଲାର ରାୟକୁ ଅନୁସରଣ କରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ବେଆଇନ ଥିଲା ଏବଂ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଥିଲେ ଯେ** *କୌଶଳ କିଶୋର* **ବନାମ** *ୟୁ. ପି. ରାଜ୍ୟ,* **[1991] 1 SCC 691 ଏବଂ** *ତ୍ରିବେଣୀ ଶଙ୍କର ସକ୍ସେନା* **ବନାମ** *ୟୁ. ପି. ରାଜ୍ୟ,* **AIR (1992) S.C.**

496 ମାମଲାର ନିର୍ଣ୍ଣୟଗୁଡ଼ିକ *ପୂର୍ବ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଅଣଦେଖାକରି* ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା କାରଣ *ସମଶେର ସିଂହ ମାମଲାର* ପ୍ରଦତ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଅଦାଲତ ବିଚାରକୁ ନେଇ ନଥିଲେ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଅପିଲକୁ ମଞ୍ଜୁରୀ ପ୍ରଦାନ କରି, ଏହି ଅଦାଲତ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ: 1. ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ଆଦେଶକୁ ସମର୍ଥନ କରିବାରେ ନିଜର ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଠିକ୍ ନଥିଲେ । *ସମଶେର ସିଂହ ମାମଲାରେ* ଉକ୍ତ ରାୟର ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତାକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଭୁଲ ବୁଝିଛନ୍ତି । ସେହି ମାମଲାର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଜଣେ ନ୍ୟାୟିକ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସହ ଜଡ଼ିତ ଥିବାବେଳେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲା ଜଣେ ଅସ୍ଥାୟୀ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସହ ଜଡ଼ିତ ଅଟେ ।

ସମଶେର ସିଂହ ବନାମ *ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ,* [1974] 2 SCC 831, ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରଭେଦ୍ୟ ଅଟେ ।

2. କୌଣସି ସର୍ତ୍ତ ବିନା ସେବା ସମାପନ କରିବା ଏକ ଦଣ୍ଡ ନୁହେଁ ଏବଂ ନିଯୁକ୍ତି ଚୁକ୍ତି କିମ୍ବା ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ତଦନ୍ତ ନକରି ଅସ୍ଥାୟୀ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସେବାକୁ କୌଣସି ସର୍ତ୍ତ ବିନା ସମାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ସରକାରଙ୍କ ପାଖରେ କ୍ଷମତା ଏବଂ ଅଧିକାରିତା ଅଛି ଏବଂ ଏହିପରି ବିନା କୌଣସି ସର୍ତ୍ତରେ ସେବା ସମାପ୍ତି କରିବା ମନ୍ଦ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ସେବା ସମାପନ କରିବାର ସମକକ୍ଷ ନୁହେଁ ।

କୌଶଳ କିଶୋର ବନାମ *ୟୁ. ପି. ରାଜ୍ୟ,* [1991] 1 SCC 691 ଏବଂ *ତ୍ରିବେଣୀ ଶଙ୍କର ସକ୍ସେନା* ବନାମ *ୟୁ. ପି. ରାଜ୍ୟ,* AIR (1992) SC 496 ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିଲା ।

3. ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକ ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ସମାପନ ତାରିଖ ଠାରୁ ତାଙ୍କ ଅବସର ଗ୍ରହଣ ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତା ସେବାରେ ଥିବା ବିବେଚନା କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ, କିନ୍ତୁ ସେ ସମାପ୍ତି ତାରିଖ ଠାରୁ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣରେ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବା ତାରିଖ ଅର୍ଥାତ୍ 31.12.1978 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୂର୍ବ ଦେୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହକଦାର ନୁହଁନ୍ତି । ତଥାପି, ସେ 1.1.1979 ତାରିଖରୁ ବକେୟା ଦେୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଆନୁଷଙ୍ଗିକ ସୁବିଧା ପାଇବାକୁ ହକଦାର ହେବେ ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ ଅଧିକାରିତା: ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 4617/1994

W.P. ସଂଖ୍ୟା 2016/1991 ରେ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 5.3.93 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଡି. ଭି. ସେହଗଲ ଏବଂ ଏ. କେ. ଶ୍ରୀବାସ୍ତବ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଏସ୍. ଏ. ସୟଦ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା:

ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରିଦିଆଯାଇଛି । ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ଓକିଲଙ୍କୁ ଶୁଣିଲୁ । ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1, ଲକ୍ଷ୍ନୌସ୍ଥିତ ଜିଲ୍ଲା ଯୋଗାଣ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟର ବରିଷ୍ଠ ନିରୀକ୍ଷକ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ସମୟରେ, ତାଙ୍କ ସେବାକୁ 14.7.1965 ତାରିଖରେ ଆଇନଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଦ୍ୱାରା ସମାପନ କରାଯାଇଥିଲା:

> " ଜିଲ୍ଲା ଯୋଗାଣ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ, ଲକ୍ଷ୍ନୌର ବରିଷ୍ଠ ନିରୀକ୍ଷକ, ଶ୍ରୀ ପ୍ରକାଶ ଚନ୍ଦ୍ର ସକ୍ସେନାଙ୍କ ସେବା, ଏହି ଆଦେଶ ପ୍ରାପ୍ତିର ସେବା ତାରିଖ ଠାରୁ ସମାପ୍ତ କରାଯାଇଛି । ଅଧିସୂଚନା ବଦଳରେ ତାଙ୍କୁ ଏକ ମାସର ଦରମା ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ ।"

1978 ମସିହାରେ ସେବା ନ୍ୟାୟାଧିକରଣରେ ଏକ ଦାବି ପିଟିସନ୍ ଦାଖଲ କରି ଉକ୍ତ ଆଇନଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ଉତ୍ତରଦାତା-1ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯାହାକୁ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା ବିଳମ୍ବ ଆଧାରରେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଗୁଣବତ୍ତା ଆଧାରରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିମନ୍ତେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମାମଲାକୁ ପ୍ରେରଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ ଦଣ୍ଡ ସ୍ୱରୂପ ବିନା ତଦନ୍ତରେ ଏହି ସମାପନ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ, ଏହା ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 311 (2) ର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 2016/1991 ରେ ଏହାକୁ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା, *ଶମଶେର ସିଂହ* ବନାମ *ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ,* [1974] 2 SCC 831, ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଅନୁସରଣ କରି, ଯେଉଁଠାରେ ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ପରଦା ଉଠାଇବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ

ଖୋଜିବାକୁ ପଡିବ ଯେ ସମାପନର ଆଧାର ମୂଳଦୁଆ ଥିଲା କି ଅଭିପ୍ରାୟ ଥିଲା ଏବଂ ଯଦି ଏହା ମୂଳଦୁଆ ବୋଲି ଜଣାପଡେ, ତେବେ ବିନା କୌଣସି ସର୍ତ୍ତରେ ସେବା ସମାପନ କରିବା ଅବୈଧ ହେବ, ସେତେବେଳେ 5.3.1993 ତାରିଖର ତାଙ୍କ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ତଦନ୍ତ, ଯେତେବେଳେ ଅଧାରୁ ବନ୍ଦ କରାଯାଇଥିଲା, ଏହା ଦର୍ଶାଇବ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା-1ଙ୍କ ମନ୍ଦ ବ୍ୟବହାରର ତଦନ୍ତକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ କି ଆରୋପିତ ଦୁର୍ବ୍ୟବହାରର ତଦନ୍ତକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ପଡିବ, ଯାହା ବିନା ସେବା ସମାପନରେ ଅବୈଧ ହୋଇଯିବ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ମତ ଏହା ଥିଲା ଯେ *କୌଶଳ କିଶୋର* ବନାମ *ୟୁ. ପି. ରାଜ୍ୟ* [1991] 1 SCC 691 ଏବଂ *ତ୍ରିବେଣୀ ଶଙ୍କର ସକ୍ସେନା* ବନାମ *ୟୁ. ପି. ରାଜ୍ୟ*, AIR (1992) SC 496 ମାମଲା ଗୁଡିକର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ସମୟରେ ସ୍ପଷ୍ଟତଃ, *ସମଶେର ସିଂହ* (ଉପରୋକ୍ତ) ରେ ଥିବା ଅନୁପାତକୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଅଣାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ *ପୂର୍ବ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଅଣଦେଖାକରି* ସେଗୁଡିକର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ, *ସମଶେର ସିଂହଙ୍କ* ମାମଲାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟର ଅନୁପାତକୁ ଲାଗୁ କରିଥିଲେ, ଯାହା ତାଙ୍କ ମତରେ ଉତ୍ତରଦାତା-1ଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସିଧା ସଳଖ ଭାବେ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସେବା ସମାପନ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 311 (2) ର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ଥିଲା ।

ଆମ ମତରେ, ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ଆଦେଶକୁ ସମର୍ଥନ କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଠିକ୍ ନଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ଅଣଦେଖା କରାଯାଇଛି ତାହା ଏହା ଅଟେ ଯେ *ସମଶେର ସିଂହଙ୍କ* ମାମଲା (ଉପରୋକ୍ତ) ଜଣେ ନ୍ୟାୟିକ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସହ ଜଡିତ ଯାହାଙ୍କୁ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 355 ର ସୁରକ୍ଷା ମିଳିଥିଲା ଏବଂ ଏହିପରି ନ୍ୟାୟିକ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଆରୋପିତ ଦୁର୍ବ୍ୟବହାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ତଦନ୍ତ ଆପେଆପେ ବେଆଇନ ଏବଂ ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ର ବିନା ହେବ । ସେହି ତଥ୍ୟ ମୂଳକ ଉପସ୍ଥାପନରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାକୁ ପଡିଥିଲା ଯେ ଉଲ୍ଲଂଘନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ତଦନ୍ତ ଆରମ୍ଭ ହେବା ପରେ, ଏହାର ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ଅନୁସରଣକୁ ଜାରି ରଖିବାକୁ ପଡିବ, ଅର୍ଥାତ୍, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ମନ୍ଦ ବ୍ୟବହାରର ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ଦଣ୍ଡ ଲାଗୁ କିମ୍ବା ଅଭିଯୋଗରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତରେ ଶେଷ ନହୋଇଛି । ସେହି ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ ହିଁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉକ୍ତ ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ କରିଥିଲେ । *ସମଶେର ସିଂହ* ମାମଲାରେ ଏହି ରାୟର ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତାକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଭୁଲ ବୁଝିଛନ୍ତି । ନିଷ୍ପତ୍ତିର ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଗୁଡ଼ିକରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରକୃତରେ ନିଯୁକ୍ତି ଆଦେଶ କିମ୍ବା ୟୁ. ପି. ଅସ୍ଥାୟୀ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ସୁରକ୍ଷା ନିୟମ, 1975 ଶୀର୍ଷକ ଥିବା ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ, ଜଣେ ଅସ୍ଥାୟୀ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ବହିଷ୍କାର କରିବାରେ ସରକାରଙ୍କ କ୍ଷମତାର ପ୍ରକୃତିକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇଛନ୍ତି । *କୌଶଳ କିଶୋର* ଏବଂ *ତ୍ରିବେଣୀ ଶଙ୍କର ସକ୍ସେନା* ହେଉଛନ୍ତି ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇଟି ନିଷ୍ପତ୍ତି, ଯେଉଁଥିରେ ଉକ୍ତ ନିୟମର ପରିସରକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଛି ଯେ କୌଣସି ସର୍ତ୍ତ ବିନା ସେବା ସମାପନ କରିବା ଏକ ଦଣ୍ଡ ନୁହେଁ ଏବଂ ନିଯୁକ୍ତି ଚୁକ୍ତି କିମ୍ବା ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ତଦନ୍ତ ନକରି ଅସ୍ଥାୟୀ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସେବାକୁ କୌଣସି ସର୍ତ୍ତ ବିନା ସମାପନ କରିବା ପାଇଁ ସରକାରଙ୍କ ପାଖରେ କ୍ଷମତା ଏବଂ ଅଧିକାରିତା ଅଛି ଏବଂ ଏହିପରି ବିନା କୌଣସି ସର୍ତ୍ତ ରେ ସେବା ସମାପନ କରିବା ମନ୍ଦ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ସେବା ସମାପନ କରିବାର ସମକକ୍ଷ ନୁହେଁ । ଉକ୍ତ ମାମଲାଗୁଡ଼ିକର ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ କ୍ରମାଗତ ଭାବରେ ଅନୁସରଣ କରିଛନ୍ତି ।

ଏହି ମାମଲାରେ, ଆମେ ଦେଖିଛୁ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା 1945 ମସିହାରେ ଜଣେ ଅସ୍ଥାୟୀ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଭାବେ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ 1965 ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜଣେ ଅସ୍ଥାୟୀ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଭାବେ ସେବାରେ ରହିଥିଲେ । ଯଦିଓ ଆମେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଛୁ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା-1ଙ୍କ ମାମଲାରେ *ସମଶେର ସିଂହଙ୍କ* ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଲାଗୁ କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଠିକ୍ ନଥିଲେ, ଆମେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ ଆମର ବିବେକାଧିକାର ପ୍ରୟୋଗ କରି ଏହାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ବିବେଚନା କରୁନାହୁଁ । ତେଣୁ, ଉକ୍ତ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଜଣେ ଅସ୍ଥାୟୀ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସେବା ସମାପନ କରିବା ପାଇଁ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ କ୍ଷମତାକୁ ଆମେ ସମର୍ଥନ କରୁଥିବାବେଳେ, କୌଣସି ତଦନ୍ତ ନକରି, ଆମେ ଉତ୍ତରଦାତା-1 ଙ୍କ ପୁନଃସ୍ଥାପନରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଉ ନାହୁଁ, କାରଣ ସେ ତାଙ୍କ ସେବା ସମାପ୍ତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରାୟ 20 ବର୍ଷ ଧରି ଅସ୍ଥାୟୀ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଭାବରେ ସେବାରେ ଥିଲେ ଏବଂ ସେବେଠାରୁ ସେ ଚାକିରିରୁ ଅବସର ମଧ୍ୟ ନେଇଛନ୍ତି । ଏହି ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ, ଆମେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରୁଛୁ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଚାକିରିରୁ ବହିଷ୍କାର ତାରିଖ ଠାରୁ ତାଙ୍କ ଅବସର ଗ୍ରହଣ ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାକିରିରେ ଥିଲେ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ, କିନ୍ତୁ ସେ ଚାକିରିରୁ ବହିଷ୍କାର ତାରିଖ ଠାରୁ ସେବା ନ୍ୟାୟାଧିକରଣରେ ପିଟିସନ ଦାଖଲ କରିବା ତାରିଖ, ଅର୍ଥାତ୍ 31 ଡିସେମ୍ବର, 1978 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ପୂର୍ବ ମଜୁରୀ ପାଇବାକୁ ହକଦାର

ନୁହଁନ୍ତି । ତେବେ, ସେ 1.1.1979 ତାରିଖରୁ ବକେୟା ଦରମା ଏବଂ ଅବସରକାଳୀନ ଭତ୍ତା ସୁବିଧା ସମେତ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଆନୁଷଙ୍ଗିକ ସୁବିଧା ପାଇବାକୁ ହକଦାର ହେବେ, ଯେପରିକି ସେ ତାଙ୍କ ଅବସର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜଣେ ନିୟମିତ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ ଜାରି ରଖିଥିଲେ । ତଦନୁସାରେ ଅପିଲକୁ ମଞ୍ଜୁର ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା । କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ନାହିଁ ।

ଭି. ଏମ୍. ଅପିଲକୁ ମଞ୍ଜୁର ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷା ରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ସୁଶ୍ରୀ ସଙ୍ଗୀତା ଲେଙ୍କା,
ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ